

Ліки змілюють тіло, а книга - душу

Біблія

Спецвипуск

№ 1 (11)

2021

(вересень)

ТЕРАПЕВТ

Видається з 1 жовтня 2014 року

Бюлетень Наукової бібліотеки

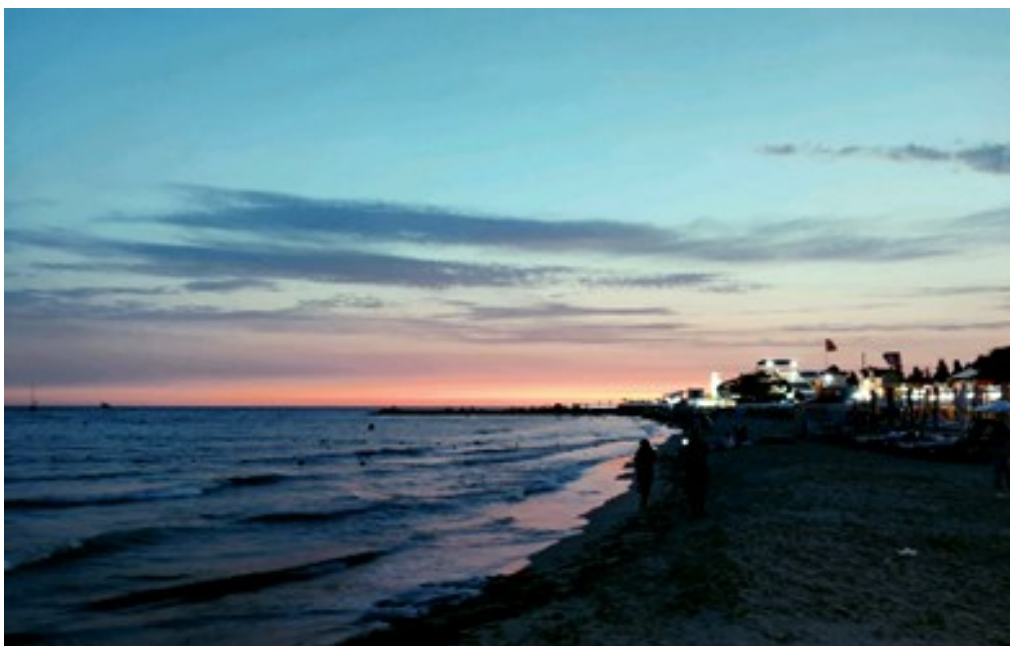
Харківського національного медичного університету

СПІЛЬНО ЗІ СТУДЕНТСЬКИМ САМОВРЯДУВАННЯМ

Дотопогляд

Літній затишок

Зміст

Студентські будні

Життя у гуртожитку

М. Чернявська.....С. 3

По-Дорожник

Подорож під час карантину

А. Кровсикова.....С. 4-5

Головне вірити

Т. М'ясоєдова.....С. 6

Спогади на все життя

М. Ммоквелу.....С. 7

Поговоримо про...

Літо

Є. Бочарнікова.....С. 8

Перше кохання

І. Медведєв.....С. 9

Фотопогляд

Літній затишок

В. Біленко.....С. 10

Барвисте літо

І. Медведєв.....С. 11

Натхнення

Лікарі

І. Медведєв.....С. 12

Тобі, моя Україно!

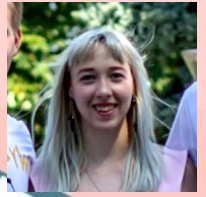
В. Бутко.....С. 13-15

Слова о том, как одинока я...

К. Бондаренко.....С. 16

Студентські будні

Марія Чернявська,
2 мед., 1 курс, 16 група

Життя у гуртожитку

Університет... Це слово, яке більшість дорослих людей згадують з теплотою в душі. Вони кажуть, що це був найкращий час в їхньому житті. І вірно: університет — це не тільки колиска науки і знань, а ще й школа життя. Хтось під час навчання сопів над книгами і намагався отримувати лише п'ятірки, ну а хтось думав про те, коли закінчиться пара і можна буде піти на прогулянку з друзями. Говорячи про університет, не можна не згадати про гуртожитки. Багато школярів з острахом думають про переїзд в інше місто не тільки тому, що воно буде незнайомим, але і через те, що їм доведеться жити у гуртожитку.

Коли я повідомила своїм однокласникам, що збираюся вступити до Харкова, вони дивилися на мене нерозуміючими очима. Це нормально, адже якщо звичайного школяра попросити описати гуртожиток, ви напевно почуєте слова: «таргани», «вічний шум», «дратівливі сусіди» і «пекло на землі». Нерозумно сперечатися з цими висловлюваннями, адже багато гуртожитків дійсно надають саме такі умови проживання. Однак, крім всіх інших недоліків, можна назвати основні слова, які описують гуртожиток: самостійність і адаптація.

Говорячи про останнє, хочеться згадати мої перші дні на новому місці. Можливо, вам важко в це повірити, але близько 90% першокурсників ллють сльози з самого першого дня. Такою ж була і я.

До того ж, найчастіше я не розуміла, чому саме я плачу. Тому, якщо ви побачите на вулиці засмученого першокурсника, не дивуйтеся, адже він просто адаптується. Вже на першому місяці самостійного життя з'являється імунітет ще й до такого фактору, як шум. Пам'ятаю, як у перші дні я прокидалася вранці через будильник моїх сусідок. Проте дуже швидко в мене з'явилося нове хобі: по звуках вгадувати, чим займаються дівчатка з моєї кімнати. Вже через пару днів «підслуховування» ви почнете відрізняти звук розчісування волосся від прасування одягу, а також будете точно визначати, скільки часу потрібно кожній з дівчаток, щоб нанести макіяж.

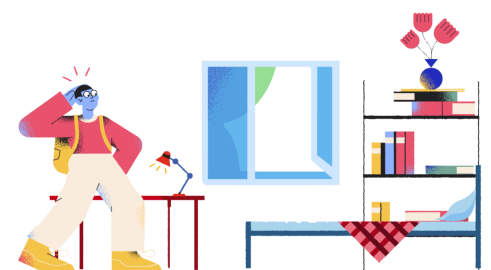
Ще один цікавий факт про сусідок, з яким я зіткнулася, полягає в тому, що, не дивлячись на недовгий час знайомства, ви з величезним задоволенням можете дивитися на фотографії зі школи і слухати історії про вчителів, яких ви навіть не знаєте. Для мене величезним подивом було, коли дівчатка по кімнаті, дізнавшись, що у мене є фото з випускного вечора, попросили мене їх показати. Більш того, не знаючи моїх однокласників, вони по одному знімку вгадували характер людини. Ну, а коли одна з дівчаток сказала, що найкрасивіший хлопчик на фотографіях це ведучий, я зрозуміла, що мені з цими людьми буде весело. Будьте впевнені, скоро і ви будете поіменно знати одногрупників ваших сусідів, адже це дуже

цікаво: обговорювати пари вечорами.

Чесно кажучи, в перші дні вступу я часто плакала адже думала, що не зможу жити в гуртожитку. Однак, дуже скоро виявилось, що найголовніше — подружитися з сусідками, адже коли ви добре спілкуєтеся, сваритися буде набагато важче. Ви можете навіть не підозрювати, що звичайні для вас речі викличуть інтерес ваших сусідів і заведуть розмову в нове русло. Наприклад, почавши обговорювати кружок з текстом гімну моєї школи, ми швидко змінили тему розмови на конкурс, завдяки перемозі в якому мені і подарували ту саму кружку.

І наостанок мої поради з виживання в гуртожитку:

1. Боятися потрібно монстрів, які живуть в шафах і під ліжками, а не сусідів.
2. Не забувайте, що часом хороша бесіда може «врятувати» зіпсований день.
3. Не бійтеся своїх потреб. Якщо вам захотілося о 3 годині ночі поспіяти, не відмовляйтеся від цього, просто намагайтеся не шуміти, щоб нікого не розбудити.

По- Дорожник

Анастасія Кровсикова,
2 мед., 1 курс, 16 група

Подорож під час карантину

Вже другий рік поспіль через карантинні обмеження ми не можемо відвідувати ті чи інші міста, але, на мою думку, це не привід погано провести свої літні канікули. А ви як вважаєте? У цій статті я хотіла б розповісти, як провела свої чудові літні канікули, незважаючи на локдаун.

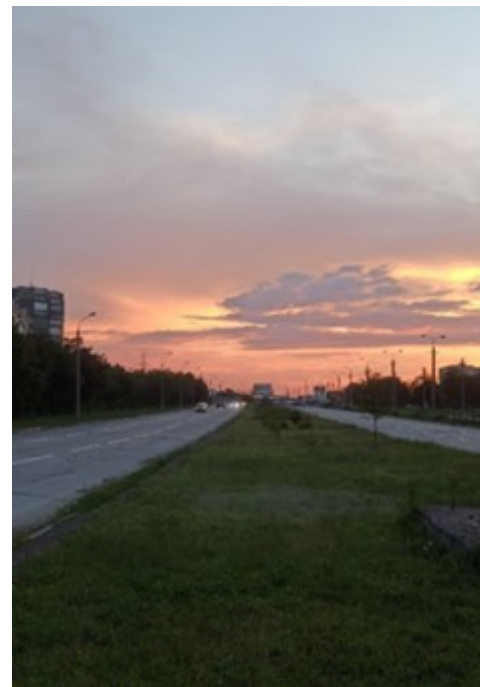

Моє місто знаходиться на березі Азовського моря, отже я мала змогу поплавати та насолодитися сонечком.

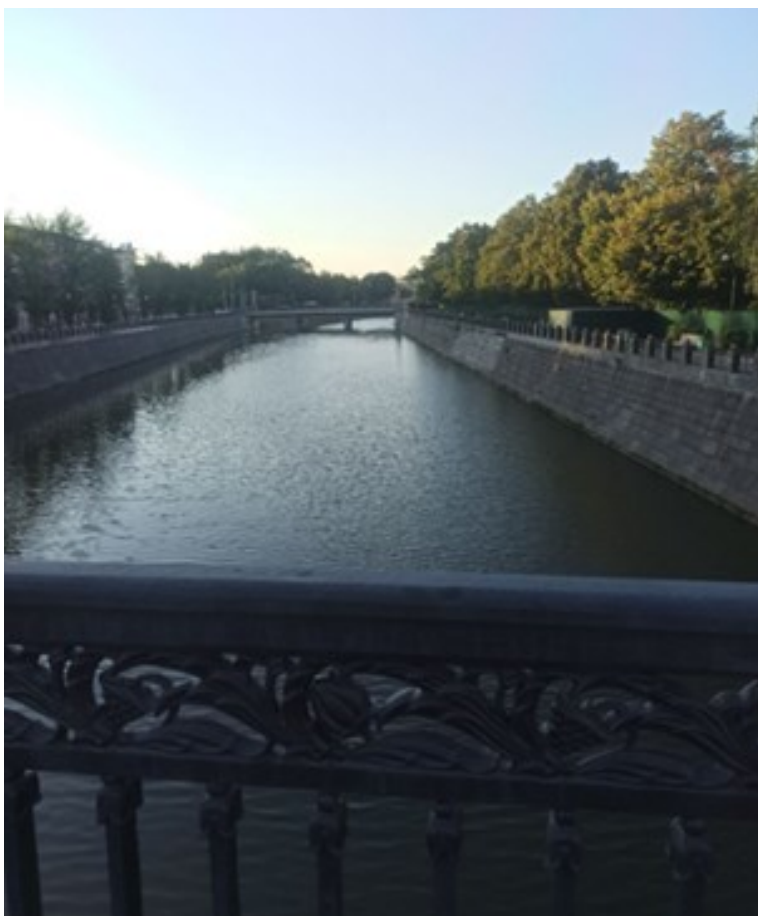
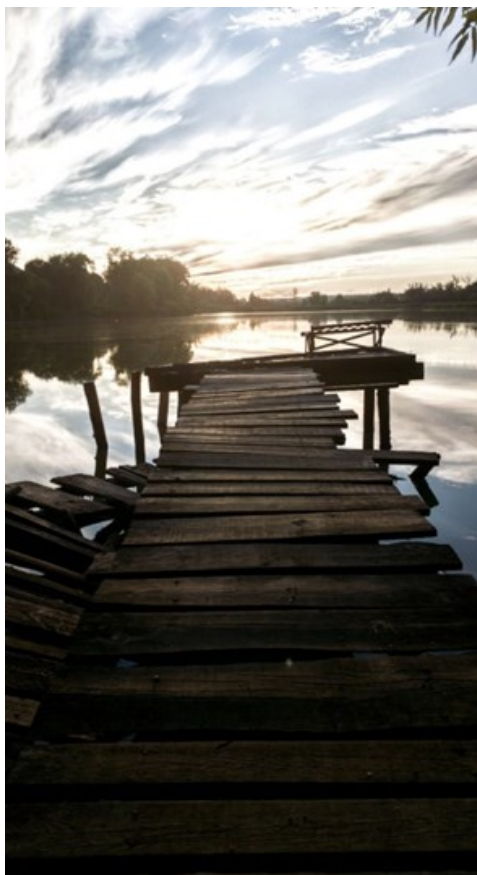
Нещодавно в місті реконструювали пірс, з якого я зробила фотографію під час заходу сонця — морський бриз, шум моря та спокійна атмосфера...

Я вже розповідала про те, що в місті з'явилися парки та сквери, тому поспішаю поділитися фотографіями, які зробила. На фотографії площі ви можете побачити 25 пташок — кількість областей та АР Крим. Кожна пташка має свій QR-код, який можна відсканувати та дізнатися про ту чи іншу область України. А також презентую фото фонтанів міста та колеса огляду.

Мені пощастило народитися у чудовому місті Маріуполь, що на Донеччині. Це місто завжди вважалося металургійним, але наш мер доклав великих зусиль, щоб зараз кожен мешканець чи гість міг насолодитися прекрасними парками та скверами, а також чистим пляжем. Тому більшість літніх днів я провела тут і зовсім не шкодую про це.

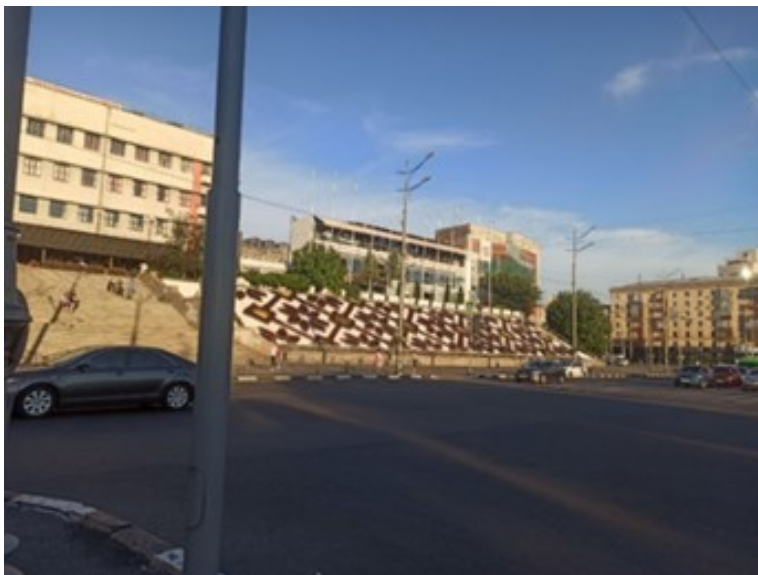

А ще влітку я разом з родиною провела неперевершені дні в місті Люботин (Харківська область), до вашої уваги моя фотодобірка звідти.

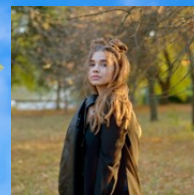

Вже наприкінці літа я прибула до Харкова, і розпочала навчання в Харківському національному медичному університеті. Перед початком навчального року я встигла побувати в різних куточках міста, і тому можу поділитися фотографіями місць, що дуже мені сподобалися.

Отже, подорожувати під час карантину можна і потрібно. Головне бачити красу навколо себе та цінувати її, а також пам'ятати про правила під час карантину. Подорожуйте й бережіть себе та близьких.

По- Дорожник

Тетяна М'ясоєдова,
1 мед., 2 курс, 3 група

Головне вірити...

Кожний живе мрією, і у всіх вони різні. Деякі мрії ми маємо з самого дитинства чи юності, а деякі і навіть, більшість з них, з'являються у нас протягом життя.

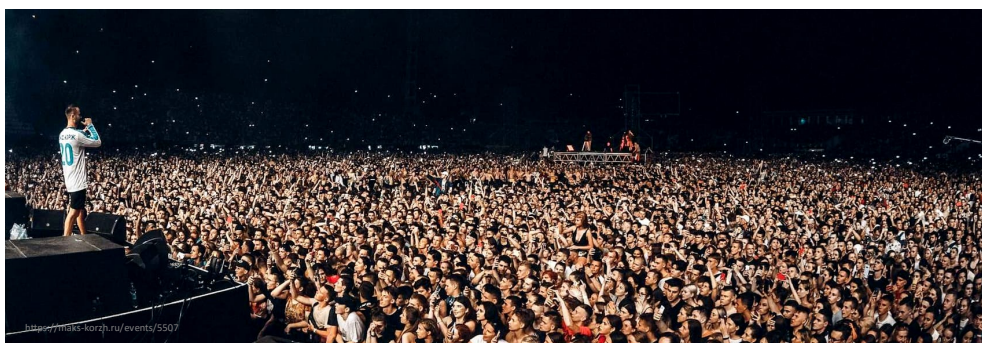
Особисто для мене, це було надзвичайне літо. Мабуть, його можна додати до папки «Best Summer Ever». Зараз я не можу сказати точну кількість своїх мрій, але влітку 2021 здійснилися три найбажаніші мрії.

Я завжди ототожнювала слово «студентство» не тільки з наснагою й навчанням, а, мабуть, більше з подорожами. То ж цього літа у мене відбулася маленька подорож Україною. Я відвідала місто своєї мрії — місто-герой Одесу. Це місто було давно у списку моїх мрій, але чомусь до цього пункту не могла дібратися. Я завжди думала, що найгарніше місто в Україні — це Харків, але після цієї подорожі, на першій сходинці цього хіт-параду у мене з'явилося два переможці: Харків та Одеса. Це місто у мене викликало просто нереальний спектр емоцій, здається, я ніколи не була під таким враженням, як тоді.

Наступна мрія — відірватись на концерті Макса Коржа, і нарешті це відбулося. Я завжди знала, що Корж крутий, але не думала, що настільки. Це був виплеск емоцій, було відчуття перезарядки, яка дала нові сили на нові звершення. Сама атмосфера була незвичайно надзвичайна.

Третя мрія була з самого дитинства. Мабуть, ніщо я в житті так не хотіла, як отримати водійське посвідчення. Нарешті це здійснилося. Звичайно, до здійснення цієї мрії я доклала не малі зусилля, але зрештою — це було того варте.

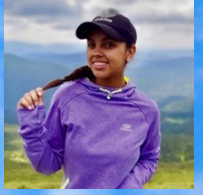
Отже, що хотілось сказати наостанок. Будь-яка мрія, навіть найменша, потребує наших зусиль. Це стосується і нашої майбутньої професії. Кожний хоче стати гарним, кваліфікованим спеціалістом, але для цього необхідно докласти нелегкої праці, терпіння, наснаги та майбутнього професіоналізму.

По- Дорожник

Моніка Ммоквелу,
2 мед., 2 курс, 13 група

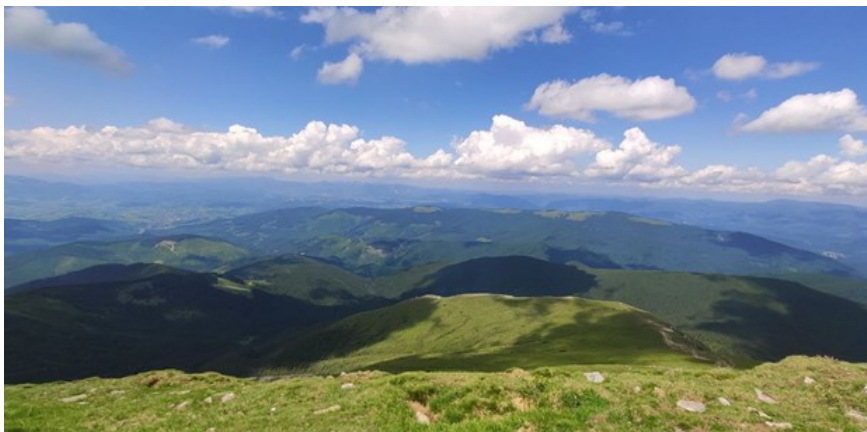
Спогади на все життя

Цього літа я отримала незабутні враження, адже побачила Україну зовсім з іншого боку.

Вперше, замість того, щоб грітися на сонечку біля моря, для відпочинку я обрала гори в Закарпатті. І, звісно, я не могла не побувати на Говерлі — найвищій точці нашої країни! Підійматися мені було складно, деколи взагалі здавалося, що до вершини я вже не дійду, проте вся краса, що нас оточувала, не тільки радувала око, налаштовувала на позитив, а ще й неймовірно заряджала енергією та настроєм для продовження шляху.

Коли я дивилася на всі ці пейзажі, здавалося, що я просто в якомусь казковому світі. В думках я чула голос, який казав мені, якщо я дійду до кінця, зможу «підкорити» цю гору, тоді й всього іншого в житті зможу досягти. А вся природа, ніби казала: «Йди далі, все вийде!».

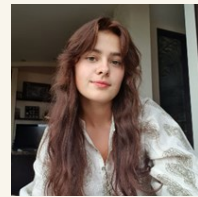
І я змогла! І зараз мою душу гріють всі ці спогади і, звісно, фотографії чудової природи.

Поговоримо про...

Елизавета Бочарнікова,
2 мед., 2 курс, 20 група

Літо...

Депресія переслідувала мене всюди. Життя втратило фарби, та й взагалі сенс. Більше нічого не приносило задоволення: ні їжа, ні люди, нічого. Занадто багато проблем з'явилося в один час: навчання пригнічувало, було дуже складно запам'ятовувати величезну кількість інформації, на вулиці було або холодно, або мокро, та й хлопець, який мені подобався до глибини душі, не відповів на мої почуття. Весь цей жах тривав доти, поки не настало літо...

Літо. Як багато в цьому слові! За ці прекрасні 3 місяці моє життя повернулося на 180°.

Почну з того, що я потрапила до прекрасної компанії, яка дала мені можливість отримати чудовий досвід спілкування з людьми, навчила шукати партнерів. З ними я відкрила для себе світ веселощів і фарб. Життя набуло сенсу.

Та це тільки початок. Цього літа мені також довелося побувати в... Африці, на прекрасному Синайському півострові, що омивається Червоним морем (цікавий факт, Синайський півострів вважається не Африкою, а Азією). Я була в країні пісків, в державі, легенди про мумій якої ми всі читали, і навколо якої ходить стільки таємниць і загадок! Єгипет — країна мусульманського світу. Культура тут дуже сильно відрізняється від нашої. Саме це і пробуджує неймовірний інтерес до неї: а як і чим тут живуть люди? Які тут закони і правила?

Але найцікавіше, що можна тут побачити — це Червоне море.

Червоне море — найчистіше море з усіх морів, на якому можна відпочивати. Багато в чому причина його прозорості в тому, що жодна річка не впадає в це море. Це означає, що вода не приносить мулу або піску. Море має унікальну флору і фауну: сотні різних живих коралів, тисячі риб, багато з яких живуть тільки тут. Це ідеальне місце для дайвінгу та снорклінга (вид плавання під поверхнею води з маскою і трубкою, і, зазвичай, з ластами). Червоне море відрізняється чудовою видимістю з поверхні на глибину аж до 70 метрів.

Саме в цій чудовій країні я відкрила для себе нове захоплення — дайвінг.

Дайвінг — це підводне плавання зі спеціальним спорядженням. Занурення на 12 метрів в гидрокостюмі з важким балоном повітря на спині! Це ж так небезпечно! Так, небезпечно. Але які ж при цьому виникають відчуття! Саме під товщею води, зі спорядженням, яке важить майже 30 кілограмів, я відчула себе живою! Це неймовірно відчуття, коли ти можеш плисти на одному рівні на відстані витягнутої руки з рибою-наполеон, підпливти впритул до риби-каміння, кружляти в зграйках риб-метеликів і побачити морських черв'ячків, а після довгого плавання вийти на сушу і вдихнути свіжого НЕбалонного повітря.

Так і пройшло моє літо, і тепер я готова отримувати знання в новому навчальному році!

Поговоримо про...

Ігор Медведєв,
2 мед., 1 курс, 16 група

Перше кохання

Перше кохання важливе у житті будь-кого. Чи то шкільне, студентське, чи зовсім вже у поважному віці — не має значення, але воно повинне бути, нехай навіть коротке, але ж таке солодке та привабливе! Мабуть, зараз у світі не знайдеться людини, котра ніколи не закохувалася та не відчувала цього почуття. Почуття, яке змушує робити домашню роботу швидше, сідати на перший можливий транспорт і їхати до своєї половинки, без слова якої вже не можеш заснути. Потім шалено бігти, одночасно перераховуючи гроші для найкращого букета червоних троянд.

Хочу розповісти вам історію, яка трапилася зі мною в далекому дитинстві. Дуже давно я подорожував зі своєю родиною, ми зупинилися на мить перепочити. Зі слів моєї мами, в той день поруч з нами стояла інша мама з донькою моїх років (мені тоді було близько 4 років). Не знаю, що сталося, які зірки стали в ряд, але я підійшов до неї, обійняв і ми випадково впали. Так, звучить смішно, але це правда і це був знак. Потім у зв'язку з політичною ситуацією у країні, я був змушений переїхати до іншого міста. Вгадайте, що сталося! Так, я зустрів її у 5-му класі. І, можливо, наступний шматочок історії буде звучати як іронія долі, але саме вона побачила мене першою і повела на перший урок у новій школі. Ось так, іноді доля може закрутити ваше життя.

Найяскравіший період життя — студентські роки. Саме в цей час для кожного відкривається величезна кількість можливостей реалізувати себе у будь-якій сфері. Адже здебільшого це кінець підліткового віку та початок самостійного, дорослого життя, в якому буде вдосталь труднощів, але все це можна пережити, навіть якщо здається, що проблема неминуча. Повертаючись до теми кохання, на мою думку, це є золотий час. Деякою мірою перші курси потрібно відмовитися від кохання, бо всі ми знаємо як воно, читаєш анатомію, а в голову «лізе» думка про майбутню зустріч. Але в деяких випадках, дійсно, без підтримки дорогої вам людини, цілком можливо з'їхати з глузду. І в той скрутний час, коли здавалося немає виходу, кохана людина протягне руку допомоги — стане рятівною для вас.

В поважному віці коли вже є онуки, а можливо й праонуки, ні в якому разі не можна залишатися одному, погодьтеся, дійсно ж, краще провести ці дні з онуками та дітьми за теплим горнятком кави, з дорогою для вас людиною. До чого це я... Хочу сказати — ніколи не залишайтеся наодинці, людина, яка з якихось причин залишається одна, переживає проблеми у два, а то й у три рази важче. Звертайте увагу на будь-яку дрібничку, що змусила вас посміхнутися, адже життя коротке, не встигнеш обернутись, як вже наступить старість, яку ви не очікували так скоро. Згадайте всі ті дивні знаки, можливо, янгол вам хотів щось сказати. Знайдіть саме ту людину, з якою все вище перелічене буде не просто реальною, а справжньою казкою. Бережіть себе та близьких!

Фотопогляд

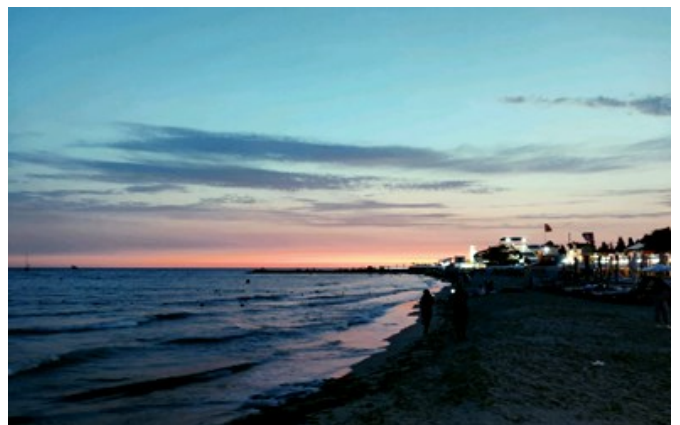
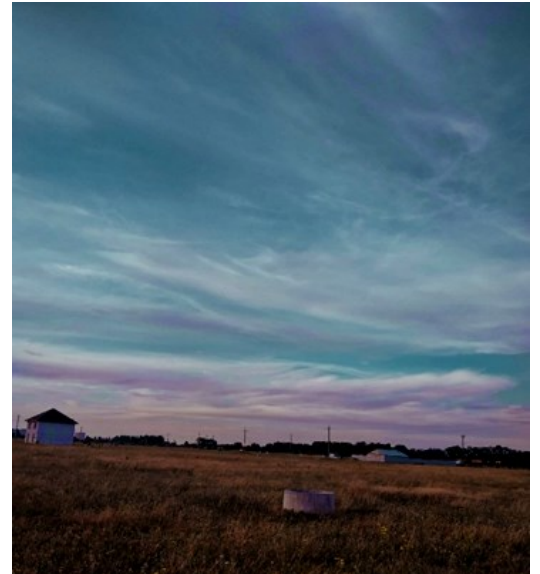

Вікторія Біленко,
4 мед., 4 курс, 25 група

Літній затишок

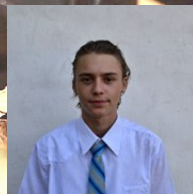
Фото неба... воно мого улюбленого кольору — блакитного. Також обрала гарні пейзажі, найяскравіші цього літа.

Фотопогляд

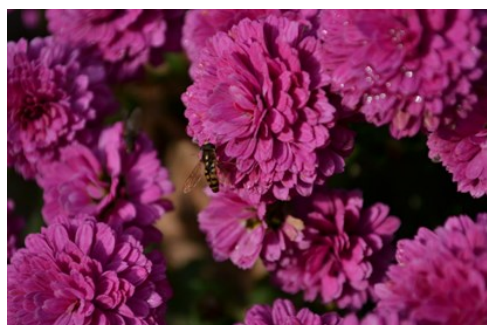
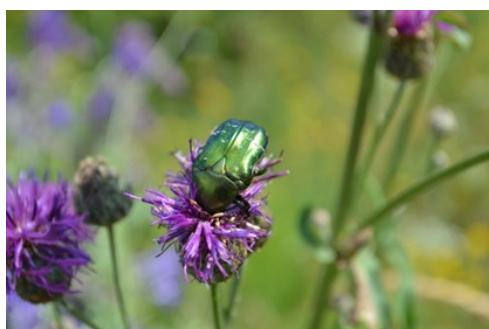
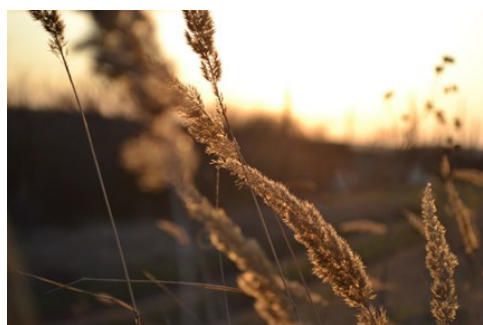
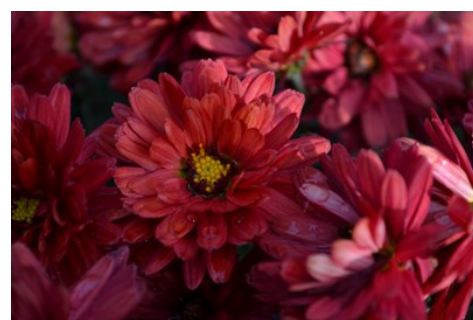

Ігор Медведєв,
2 мед., 1 курс, 16 група

Барвисте літо

Для більшості людей фотографії, зроблені влітку, асоціюються з відпочинком, гарним настроєм, чудово проведеними канікулами. У мене — це безтурботний відпочинок, той час, коли життя йде своїм плином і нічого від тебе не вимагає.

Ігор Медведєв,
2 мед., 1 курс, 16 група

Лікарі

Крізь злети і падіння,
Проблем життя великий ураган,
Один пройти це зможе,
Із тисячі жадан.

І не кожному вдається
Після звершення кінця,
Дотримати те слово,
Що дав на початку життя!

Слова ці не прості
Вони душі зігрівають,
І впевнено завжди
Хворих на ноги піднімають.

А той, хто заради слави йшов туди,
Не відчуваючи всієї поваги,
Скинтий був одразу,
На суд людський і Божу кару!

Напевно всі вже здогадались
Про кого йдеться мова навіки,
У білих халатах ходять вони,
Під гордим званням лікарі!

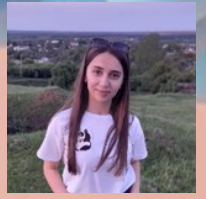
Марина Жукова,
1 мед., 2 курс, 2 група

Будні медика

Незалежно від пори року і доби, будь то літній ранок або новорічна ніч, лікарям доводиться працювати і допомагати людям, іноді на шкоду своєму відпочинку...

Вікторія Бутко,
2 мед., 2 курс, 12 група

Тобі, моя Україно!

Реве Дніпро. Жовтіє жито
І вітер гомонить з лісами
А скільки літ отут було прожито...
А скільки стежок протоптаних нами.

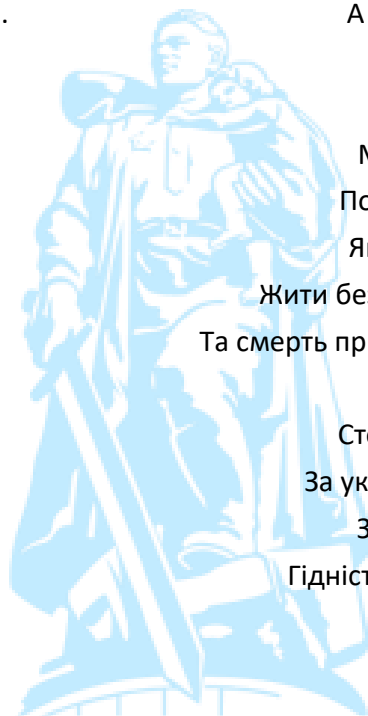
Моя Україно! Сонячна блакить!
З колін ти встала
Через перепони
Вклоняюсь я тобі до долу,
Вклоняюсь тим, хто вічно спить,
Молюсь за тих, хто ще живий
І все життя віддав тобі,
Моя Україно.
І перед ними я стану на коліна.

Я стану на коліна перед кожним,
Хто сміх життя віддав за тебе, Україно.
Хто кожну ніч спав сном тривожним,
І в тому сні твоє майбутнє бачив солов'їне.
Я стану на коліна перед жінкою,
Яка в труні востаннє бачить свого сина,
Останні сльози витира хустинкою,
Отак помре, бо голова вже давно сива.
Я стану на коліна перед дідом,
Який вже знає, що таке війна,
Який пройшов Голодомор, не ївши хліба,
Пройшов блокаду, а війна
На все життя зробила інвалідом.
Я стану на коліна перед воїном,
Який із автоматом у руках
Боронив моє життя,
І жах війни ніс на своїх плечах.

Я стану на коліна перед тими,
Хто в Афгані воював,
Перед тими, хто тоді
За наш народ чесно стояв.
Я стану на коліна й помолюсь тихенько,
Але Бог почує!
Нехай за Україну більше не болить серденько,
Нехай країна більше не воює.

***

Давно було. Не всі вже пам'ятають.
Коли постав Майдан, горіло все,
А вона... вона ще й досі пам'ятає
І пам'ять цю до смерті донесе.
Так, пам'ятає! Звичайно, пам'ятає!
І не забути цього їй ніяк.
Пам'ять про тих, кого смерть рано забирає,
І пам'ять ця — її життя світлий маяк.
А смерть безжальна,
Її єдиную дитину
Поклала у труну,
Міцную, дубовину.
Поклала й не згадала,
Як жінці тяжко буде,
Жити без сина — її єдиної дитини.
Та смерть прийшла за хлопцем на Майдан,
Бо він там був —
Стояв з щитом в руках
За українців, за волю нашу,
За народ, за право,
Гідність всіх людських чеснот. →

Та смерть безжальна — то Майдан

Забрав життя

Тих справедливих, мужніх,

Хто не боявся, хто стояв

За честь народів наших дружніх.

От серед них і був Богдан,

Ще зовсім молодий,

Ще і життя не жив

Та вже душу Богові віддав,

За цвіт калини, солов'їний спів.

І жінка цього ніколи не забуде,

І сина не обійме і не пригорне,

А тихо плакати на могильці буде

І тут же на могильці і засне.

Впаде на землю її сльоза солона,

За сином — Героєм України,

І проросте з тієї сльози калини гроно,

І матір стане на коліна,

Заплаче гірко,

Подивиться до Бога:

«За що? За що мене ти грішну так покарав?

Навіщо життя синові давав?

Щоб через двадцять років знов забрати?

Не вспіла я його й поколисати, як виріс син,

Пішов служити — свою країну захищати,

А там — Майдан. Кров. Смерть.

Багато домовин...».

І знов заплаче, впаде на могилу,

Закриє очі, і згадує сина.

За що помер?

За що віддав той скарб життя?

І що далі? Що тепер?

Яке тут майбуття?

Моя Україно! Сонячна блакить!

Настали дні, коли тобі непросто,

Коли за тебе серденько болить,

Коли іде війна за наш український простір.

Ми обіцяєм мужньо боронити

Твоє життя, майбутнє, мрії,

І мову солов'їную любить,

Як сонця світ і як небес блакить.

***

А пам'ятаєш, Україно, дітей своїх?

Хто воював, творив, писав для тебе,

Хто кров кроваву проливав,

І сипав перли в золотистім небі?

Хто в полі мистецтва сів українське зерно,

Яке проросло і дало покоління,

Хто з шиї твоєї зняв неволі ярмо,

В творах яких була доля спасіння.

Згадаєм Шевченка, гідного сина країни,

Який не боявся ні влади, ні смерті.

Він був з Україною в тяжкі хвилини,

І коли надія була майже мертва.

Він сів у людях ті перли іскристі,

Які оживляли всю сутність людську,

Він вчив нас боротись за особистість,

Він вчив нас рости квітки на піску.

А Тичина — поет нового покоління,

Вмів чути краєвиди рідні і луги,

В його віршах ми чуєм милозвучність,

Яка грайливо омиває мови береги,

І у величне озеро мистецтва

Його вірші, немов струмки біжать,

Біжать навіть туди,

Де камені лежать.

А Хвильовий, Стефаник, Мирний,

Котляревський, Вишня, Клен

Летять пташками в небі синім

Махають тим, хто ще не вмер,

Хто ще у змозі постояти

За велич і красу землі,

Хто в змозі ще творити і писати

Для тебе, Україно, однії. →

Ми ради тебе перли в душу сієм,
Заради тебе мислимо і творимо,
За тебе молимося ми на колінах,

Щоб в небі знов

Палало українське знамено.

Ми на вбогім сумнім перелозі

Будем сіяють барвисті квітки,

Ці квітки проростуть,

І ми будем радіть перемозі,

І духом незламним

Весь світ підкорим.

Об'єднаймося ж, сестри і браття!

За націю, за мову нашу, за народ,

І духу незламного розпалімо багаття,

Щоб спокійно текло блакитне Дніпро,

Щоб сім'ї смерть не розлучала,

Не помиралі щоб бійці,

Щоб влада людям не брехала,

Ховаючи гроші в свої гаманці.

Щоб не молились ми за мир на Україні,

За упокій душі солдат,

Щоб люди могли жити в безпечній країні,

Щоб хлопці ніколи

Не тримали в руках автомат.

Щоб не дарма оті люди погинули,

Ті, що письменники, солдати, бійці,

Щоб вороги усі наші загинули,

А доля щоб щастя принесла у руці.

Ті, що на Майдані стояли,

Під градом куль кричали за народ,

Ті, що в сорок третьому життя віддавали,

І за це не просили жодних нагород.

Об'єднаймося ж, людоньки!

Бо ми – українці,

Бо нас не зламати, ми велика сім'я,

Бо разом ми зможемо все подолати

Захистити Батьківщини добре ім'я!

Моя Україно, ти у нас одна!

Матуся-ненька, рідна Батьківщина,

Ти вже натерпілася сповна,

І не одного захоронила сина.

Моя Україно! Сонячна блакить!

З колін ти встала через перепони

І ті, хто обіцялися любити

Сьогодні потікали за кордони.

Набудували там собі маєтки,

І не на тисячі, а на мільйони

Та ще й за це їм капає в карман монетка,

Щоб ще одну купити хату за кордоном.

Боряться за владу

Аби кармани були повні

Так може уже досить, шановні,

Будувати собі дачі

Замість сильної держави?

Не треба заробляти собі

Міжнародну славу!

Ділити ті портфелі,

Місця в Верховній Раді!

Навіщо то вам треба?

Живеться вам погано?

Погляньте на народ:

Він вже майже мертвий,

Йому достатньо вже пригод,

Ми не гідні смерті.

Хіба сини України помиралі

В калюжах крові на війні,

Щоб ви при владі гроші брали

І бачили Багами у вікні?

Пройде час, і людям це набридне,

Народ повстане проти вас,

І ось тоді будете ви бідні,

Поплатитесь сповна

За весь змарнілий час.

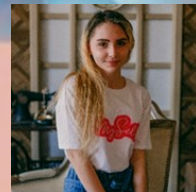
Настане мир і спокій в Україні

І всюди буде чути

Дзвінкий дитячий сміх.

Катерина Бондаренко,
2 мед., 3 курс, 13 група

Слова о том, как одинока я...

Лишь стук колес разносится в тиши,
Остался ты, уплыл перрон вокзала...
Со мной же — успокоенность души
И те слова, которых не сказала.

Они о том, как одинока я,
Уставшая от боли, мук, сомнений,
О том, что эта холодность твоя,
Как ветер неожиданный осенний.

Своим дыханьем заморозила
Все то, чему теперь уже не верю.
А сердце, словно выжатый лимон
От бесконечной остроты потери.
Мой милый, не обманывай себя,
Тебе постыли все мои печали.

В то утро, помнишь?.. птицы так кричали,
Как будто о моей любви скорбя.

А ты, простившись, проводив меня,
Скорбил ли ты, любя меня на совесть?

Или спешил прочесть иную повесть,
Зажжённый искрой нового огня...

Быть может, в этом нет твоей вины,
Но ты поймешь, коль сердцу доверяешь,

Что в жизни все имеет две цены:
Когда находишь и когда теряешь.

Контакти:

м. Харків,
пр. Науки, 4
тел. (057)7077209
моб. (097)9937709

e-mail: km.kustova@knamu.edu.ua

Редакційна колегія:

Киричок І.В. (гол. ред.)
Русанова О.А. (відп. ред.)
Кустова К.М.
Гаєва Н.Д.

Номер підготовлений за сприянням

Патинко Єлизавети —
представниці студентського
самоврядування,
2 мед. факультет, 2 курс, 11 група